

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 21.

Sjette Session.

11te Møde.

Mandagen d. 16de October, Aften Kl. 7.

(forts.)

Ordføreren: Jeg kan dog ikke, selv efter den Udtalelse, som nu har fundet Sted fra den høitærede Premierministers Side, opgive Haabet om, at Regjeringen dog alligevel vil finde Anledning til nu at komme Rigsdagen imøde. Ligesom jeg imidlertid allerede tidligere har udtalt, saaledes vil jeg her gjentage, at selv uden Hensyn hertil, og hvilke Eventualiteter deraf end maatte flyde, vil det stedse være mig en Tilfredsstillelse, idetmindste for min personlige Deel, at have bidraget Mit til, at denne Adresse kom istand. Jeg tror, at den høitærede Premierminister havde Ret, naar han betragter den som et Skridt fra Rigsdagens Side til om muligt at komme Regjeringen imøde og til at berede en Vej, ad hvilken vi kunne komme ud af Forviklingerne; og forsaavidt har det idetmindste fra min Side ogsaa været en „velvillig“ Imødekommen; men selvfølgelig kunde og kan ingen „velvillig“ Imødekommen ligesaalidet fra min som fra Thingets Side faae noget at betyde, naar den ikke mødes paa lignende Maade fra Regjeringens Side. Saadan er og har Regjeringens og Rigsdagens gjensidige Stilling allerede længe været. Jeg har heller ikke ret kunnet forstaae, hvorledes den høitærede Premierminister har kunnet mene, at der var opstillet andre Forordringer, navnlig fra Ordførerens Side paa Udvalgets Vegne, med Hensyn til Adressen, end de saa og meget bestemt givne, som i Adressen ere saa udtryffeligt udtalte, at det er umuligt at tage feil af dem. Det fremgaaer

aldeles klart af selve Adressen, hvad det er, som Rigsdagen maa ansee som sit sidste Ord i denne Sag, naar der er Spørgsmaal om ad Overenskomstens Vej at naae til en eventuel Fællesforfatning. Hvad der i saa Henseende i Adressen er forordret, er saa Lidet, at der vel kunde være Spørgsmaal om det ikke var for Lidet; men det er i hvert Fald saa klart og saa bestemt udtrykt, at det forekommer mig umuligt, at der kunde være nogen Tvivl i saa Henseende. Og det er saalangt fra, at mine Udtalelser som Ordfører har givet Adressens Indhold nogen „skarper“ Charakter, at de tværtimod gif i modsat Retning, navnlig ved at indrømme Benyttelsen af et Normalbudget, hvorom Intet udtryffeligt er yttret i Adressen selv. Der er fra min Side Intet udtalt paa Udvalgets Vegne, som i fjerneste Maade kan siges at ligge udenfor den for enhver danst Rigsdag **aldeles ufravigelige** Hovedfordring, at vor fremtidige Fællesforfatning bliver constitutionel med en besluttende Myndighed for den af Folket udgaaede Repræsentation. Det er den eneste Fordring, der er fastholdt. At der fra enkelte Medlemmers Side kan være fremkommet Fordringer om noget Andet eller Mere, er Noget, der ikke kan være at tage Hensyn til, naar Spørgsmaalet er om Rigsdagens Stilling ligeoverfor Regjeringen. Regjeringen er kun berettiget til at holde sig til, hvad der ved Afstemningen fremgaaer som Thingets, som Rigsdagens Mening. — Men dersom Regjeringen alene skulde indskrænke sig til en Anerkjendelse af Adressens „velvillige Aand og Hensigt“, uden iøvrigt at ville imødekomme dens Indhold, saa er det klart, at Intet vil kunne opnaaes, og saa